

Arrest

nr. 92 348 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. U verklaart sinds het begin van de jaren 1990 een aanhanger te zijn van het salafisme.

U had geregeld discussies met aanhangers van het soeffisme omwille van uw geloof.

Van 1994 tot 1996 nam u deel aan de eerste Tsjetsjeense oorlog.

In april 2000 werd u van uw woning meegenomen door Russische autoriteiten. U werd er ondervraagd over rebellen en de emir van uw dorp Tevzana. U werd geslagen. Na 2 of 3 dagen werd u vrijgekocht.

In november 2001 werd u opnieuw van thuis meegenomen, ditmaal door gemaskerde Russen en Tsjetsjenen, omdat u rebellen hielp. U werd er opnieuw na 2 dagen vrijgekocht.

In 2002 zijn twee neven van u, R.S. en V.I., samen met een aantal anderen doodgeschoten. U denkt dat één van uw neven werd vermoord omwille van zijn religieuze overtuiging. Omdat u regelmatig contact had met uw neven, vreest u ook te worden vermoord.

Van 2000 tot 2005 verplaatste u zich enkel 's nachts uit vrees opgepakt te worden. Via kennissen kocht u een toegangkaart die nodig was om doorgelaten te worden aan de controleposten. U bleef niet lang op dezelfde plaats.

In de herfst van 2004 reed u met een taxi van Tevzana naar Shali. De taxi naderde een controlepost. De chauffeur van de taxi waar u inzat, stapte uit. Wanneer hij terug in de wagen stapte, zei hij dat Russen en Tsjetsjenen samen de documenten controleren en dat ze vandaag al iemand hadden aangehouden. Hij zei u ook dat u beter kon weggaan. U liep weg en ging naar uw zus in Shali. U vertelde haar wat er was gebeurd. De volgende dag ging uw zus naar uw dorp Tevzana waar ze van uw moeder te horen kreeg dat Kadyrovtsi een huiszoeking hadden uitgevoerd omdat ze u ervan verdachten een rebel te zijn. Na twee à drie dagen besloot u dat u Tsjetsjenië moest verlaten.

In mei 2005 vertrok u uit Tsjetsjenië en op 20 mei 2005 diende u in Oostenrijk een asielaanvraag in.

Deze asielaanvraag werd in 2009 afgewezen.

In 2008 vroeg Kadyrovtsi naar u bij uw moeder en uw zus. Ze lieten twee convocaties achter.

Op 1 februari 2010 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Aangezien u reeds een asielaanvraag had ingediend in Oostenrijk, werd in het kader van de Dublin II-verordening van de Europese Commissie besloten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater).

U werd terug naar Oostenrijk gerepatrieerd.

Op 29 maart 2010 diende u er opnieuw een asielaanvraag in. U ging er in hongerstaking en u werd nadien vrijgelaten.

Vervolgens vertrok u eind april, begin mei 2011 naar Kiev in Oekraïne en ging u er bij een vriend wonen. Wanneer uw vriend niet meer wou dat u er verbleef, kwam u op 26 september 2011 terug naar België en diende u diezelfde dag uw tweede asielaanvraag in.

U heeft in België uw huidige partner, Z.P. (O.V. 6.427.948) leren kennen en jullie zijn op traditionele wijze gehuwd. Z.P. is erkend vluchteling. U bent niet op de hoogte van haar asielproblemen.

In geval van een terugkeer vreest u vervolgd te worden door de Russische en de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw geloofsovertuiging, uw deelname aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en uw contacten tot 2003 met personen die nu rebel zijn.

U haalt eveneens aan dat er twee mannen van uw dorp, waaronder de emir van uw Tevzana, werden aangehouden en vermist.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Russisch intern paspoort, een faxkopie met informatie over een huwelijksaangifte, een treinticket, een kaart van de organisatie Caritas Oostenrijk, een kopie van een duplicaat van uw geboorteakte, een faxkopie van een convocatie dd. 12.12.2011 en een faxkopie dd. 17.01.2011."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tijdens uw twee asielaanvragen in Oostenrijk uw vervolging omwille van uw religieuze overtuiging, niet verteld heeft (CGVS, p. 8).

Echter, voor het CGVS stelt u dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst nu zou gezocht worden door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw geloofsovertuiging (CGVS, p. 12).

Gezien deze door uzelf verklaarde relevantie van uw geloofsovertuiging voor uw asielrelaas, is het uiterst merkwaardig dat u heeft nagelaten dit te melden tijdens uw asielaanvragen in Oostenrijk. Aangezien een asielzoeker door het indienen van een asielaanvraag de bescherming vraagt van een derde land, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle beschikbare informatie geeft over zijn problemen.

Bijgevolg doet dit nalaten tijdens uw asielaanvraag in Oostenrijk reeds afbreuk aan de aannemelijk van uw asielrelaas.

Ook moet gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen, evenals tussen tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat u in uw verklaringen tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende het moment waarop u voor de laatste keer in de Russische Federatie was.

Meer bepaald stelt u tijdens uw tweede asielaanvraag meermaals dat u sinds uw vertrek uit uw land in 2005 niet meer bent teruggekeerd naar de Russische Federatie (CGVS, p. 8).

Echter, in het terugnameverzoek dat werd afgenomen in het kader van uw eerste asielaanvraag, verklaart u eind 2009 twee weken in Tsjetsjenië te hebben verbleven en van Grozny naar België te zijn gereisd (terugnameverzoek eerste asielaanvraag, punt 13 & 15).

Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen ontkent u te zijn teruggekeerd (CGVS 24 & 25).

Deze verklaring vermag echter geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Immers, u heeft het betreffende terugnameverzoek voor akkoord ondertekend. Bovendien wordt in dit terugnameverzoek vermeld dat u in die periode zowel in Grozny als in uw dorp heeft verbleven, evenals werd er gedetailleerd uitgelegd op welke manier u voor uw eerste asielaanvraag van Grozny naar België bent gereisd (terugnameverzoek eerste asielaanvraag punt 13 & 15).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring volgens dewelke u sinds 2005 niet meer in uw land heeft verbleven.

Dit impliceert dat u na uw eerste asielaanvraag in Oostenrijk nog bent teruggekeerd naar de Russische Federatie.

Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de ernst van de door u verklaarde vrees.

In dit opzicht moet ook opgemerkt worden dat uw verklaringen omtrent uw verblijfplaats in Oekraïne niet overeenkomen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

U verklaart namelijk dat u er aan de rand van Kiev, op zo'n 40 minuten rijden van de stad, bij een vriend verbleef (CGVS, p. 9). Ook stelt u dat het niet ver was van Khreskchatyk, een centraal plein in Kiev (CGVS, p. 9).

Echter, uit onze informatie blijkt dat Khreskchatyk zich midden in het centrum van Kiev bevindt. Bovenstaande vaststelling doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in Oekraïne in 2011.

Bevestiging van dit gebrek aan geloofwaardigheid wordt gevonden in de vaststelling dat u stelt dat uw broer uw geboorteakte bij de daartoe bevoegde dienst heeft afgehaald op het moment dat u in Oekraïne verbleef (CGVS, p. 10).

Echter, de kopie van het duplicaat van uw geboorteakte die u heeft neergelegd en die uw broer zou hebben afgehaald, dateert van 26 december 2011 (document 6). Dit is na uw tweede asielaanvraag in België op 26 september 2011.

Het door u neergelegde treinticket kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Immers, het treinticket is geldig voor het traject Kiev-Uzjgorod, doch er staat geen naam op het ticket (document 3). Bijgevolg kunt u niet aantonen dat u met dit treinticket heeft gereisd.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u verklaarde verblijf in Oekraïne, vlak voor uw tweede asielaanvraag in België, waardoor uw geloofwaardigheid en algehele oprechtheid verder wordt ondermijnd.

Ook is het opmerkelijk dat u tijdens uw eerste asielaanvraag stelt dat uw moeder in 2008 is overleden (terugnameverzoek eerste asielaanvraag, punt 9), terwijl u tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart dat uw moeder nog in leven is (verklaring DVZ tweede asielaanvraag, punt 12 & CGVS, p. 4).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bevestigt u uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag. Gevraagd naar de reden van deze onwaarheid, haalt u aan dat u niet weet waarom u dit heeft verteld (CGVS, p. 25). Bijgevolg heeft u geen afdoende reden gegeven voor het vertellen van deze onwaarheid.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u de asielinstanties probeerde te misleiden.

Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u verklaarde vrees jegens de autoriteiten van uw land.

Zo is het zeer opmerkelijk dat u - die, uit vrees opnieuw te worden gearresteerd, sinds 2000 ondergedoken leefde op verschillende plaatsen (CGVS, p. 12 & 15) - veelvuldig controleposten bent gepasseerd.

Immers, ook door controleposten te passeren met een gekochte toegangkaart (CGVS, p. 12 & 18), loopt u er het risico om ontdekt en gearresteerd te worden.

Ook is het uiterst merkwaardig dat u de door u gevreesde instanties tot tweemaal toe - weliswaar via uw broer - heeft gecontacteerd.

Zo heeft uw broer voor u een duplicaat van uw geboorteakte en uw Russisch intern paspoort afgehaald bij de daartoe bevoegde instanties, respectievelijk op 26 december 2011 en op 7 juli 2011 (CGVS, p. 10, documenten 1 & 6).

Gezien uw vrees voor de autoriteiten in uw land is het uiterst vreemd dat u - weliswaar via een tussenpersoon - deze door u gevreesde instanties contacteert om documenten te bekomen.

Des te opmerkelijker is dit gedrag gezien de vaststelling dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw intern paspoort niet meteen dringend nodig had. Met name stelt u dat u dit paspoort heeft aangevraagd omdat u uw vorige had verloren in 2005 en voor het geval u ooit naar huis zou kunnen terugkeren (CGVS, p. 25).

Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de ernst van de door u verklaarde vrees.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u uw verklaring volgens dewelke de moord op uw twee neven, R.S. en V.I., in 2002 relevant is voor uw asielaanvraag omdat jullie vaak contact met elkaar hadden (CGVS, p. 16), niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Er moet namelijk worden opgemerkt dat u zelf stelt niet te weten waarom ze zijn gedood en dat u louter meent dat één van de twee neven is vermoord omwille van zijn religieuze overtuiging (CGVS, p. 16).

Ook weet u niet door wie ze zijn gedood (CGVS, p. 16). U weet enkel dat ze in uniform en gemaskerd waren (CGVS, p. 16).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat hun dood reeds dateert van 2002.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat de twee faxkopieën van convocaties dd. 17.01.2011 en 12.12.2011 uw asielaanvraag geenszins kunnen ondersteunen. Immers, nergens in deze convocaties wordt gewag gemaakt van een reden voor uw oproeping (vertaling documenten 8 & 9).

Daarenboven betreffen het slechts faxkopieën waarvan de bewijswaarde gering is aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Wat betreft uw partner, Z.P. (O.V. 6.427.948), die het vluchtelingenstatuut heeft gekregen, dient te worden opgemerkt dat u haar in januari 2011 in België heeft leren kennen (CGVS, p. 5).

U verklaart dat u niet op de hoogte bent van haar asielproblemen.

U toont aldus niet aan, en uit het administratief dossier blijkt niet, dat u een gemeenschappelijk vluchtrelaas of asielmotieven deelt, zodat u zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van uw partner teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Immers moet elke asielaanvraag individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

U brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade louter en alleen op grond van het statuut van uw partner.

Eenzelfde beoordeling van uw asielaanvraag als in het geval van uw partner kan bijgevolg niet worden verantwoord.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw Russisch intern paspoort en de kopie van een duplicaat van uw geboorteakte bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit die geenszins betwist wordt. Echter, ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

De faxkopie met informatie over een huwelijksaangifte bevat louter informatie betreffende de documenten die nodig zijn om uw huwelijk met Z.P. officieel te laten registreren in België.

De kaart van de organisatie Caritas Oostenrijk toont louter aan dat u van juli 2006 tot juli 2008 in een centrum van de organisatie verbleef, hetgeen niet betwist wordt. Doch bevat het geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

Het door u neergelegde treinticket, de faxkopie van een convocatie dd. 12.12.2011 en de faxkopie dd. 17.01.2011 werden reeds besproken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vat zijn verzoekschrift van 1 augustus 2012 aan (zie p. 8-10) met “*Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951*”, waarin hij een theoretische uiteenzetting geeft en het UNHCR citeert, evenals de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Hij voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal (i) zijn identiteit niet in twijfel trekt; (ii) niet op geldige wijze de door hem voorgehouden asielfeiten weerlegt; (iii) op geen enkele manier rekening houdt met de “*informatie-elementen*” in het CEDOCA-document; (iv) “*geen enkele precieze verwijzing*” doet naar de “*de pertinente bronnen*” die hij gebruikt heeft om zijn beslissing te motiveren en zich enkel tevreden stelt met “*een summier overzicht van zekere elementen behouden in het CEDOCA-document*” zonder te verduidelijken welke “*informatie-elementen*” op verzoeker van toepassing zouden zijn; (vi) niet weerlegt dat verzoeker het risico loopt op “*zware aantastingen*” zoals vervat in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker roept de schending in van de artikelen 48/3 §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de schending van artikel 17 §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003; de schending van het principe van voordeel van de twijfel.

Verzoeker hekelt tevens de “*gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten*” door de commissaris-generaal, een manifeste appreciatiefout, het “*gebrek aan het in overweging nemen van de CEDOCA-documenten*”, het “*gebrek aan het voorleggen van documenten met betrekking tot de asielaanvraag van de verzoeker in Oostenrijk*” en het gebrek aan motivering van de weigering van de subsidiaire bescherming zoals in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal op geen enkele gemotiveerde wijze noch zijn feitenrelaas, noch zijn aangevoerde vrees voor vervolging weerlegt.

Verzoeker citeert uit het Cedoca-rapport en wijst er op dat, gelet op deze informatie, rekening moet worden gehouden met het feit dat hij, ingeval van terugkeer naar zijn land, opnieuw het slachtoffer kan worden van een arbitraire aanhouding door de leden van de Tsjetsjeense ordediensten.

Verzoeker herhaalt dat hij werd blootgesteld aan vervolgingen vanwege de Russische federale autoriteiten, alsook vanwege de Tsjetsjeense autoriteiten; hij stelt aan te zullen tonen “*dat zijn vertoog duidelijk, coherent en gedetailleerd is*”.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de “*gegronde vrees tot vervolging*” en over artikel 48/3 §5 van de vreemdelingenwet en besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in dit artikel; volgens hem weerlegt de commissaris-generaal “*niet op geldige wijze dat bijzondere “karakteristieken” niet zouden zijn toegekend aan de verzoekster en aan leden van haar familie door de vervolgingsagent, met name de Tsjetsjeense en / of Federaal Russische autoriteiten*”

(sic) en besluit dat de commissaris-generaal *“zich aldus heeft ontdaan van haar verplichting om de ingeroepen elementen door de verzoeker te onderzoeken”*.

Met betrekking tot de actuele situatie in Tsjetsjenië, laat verzoeker gelden dat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing *“niet alleen irrelevant is, maar bovendien totaal tegengesproken wordt door de documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing”*.

Hij herhaalt kort zijn eerdere verklaringen en wijst erop dat, rekening houdend met het Cedoca-document, zijn verklaringen *“perfect plausibel zijn en overeenkomen met de informatie gekend in deze materie”*, waarna hij citeert uit het Cedoca-rapport aangaande Tsjetsjenië. Volgens hem blijkt uit deze informatie dat leden van de familie van vermoede rebellen eveneens het risico lopen om te worden aangehouden en vastgehouden; hij acht dit gelijklopend met zijn eigen verklaringen.

Verzoeker verwijst nog naar de Proceduregids van UNHCR en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden en dat er niet kan gesteld worden dat hij afdoende bescherming kan krijgen in zijn land van herkomst.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag geen melding maakte van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn religieuze overtuiging, wijst verzoeker *“op het gebrek, in het administratief dossier, van enig document met betrekking tot de asielprocedures van de verzoeker nabij de Oostenrijkse autoriteiten”*, waardoor het volgens hem *“materieel gezien niet mogelijk (is) voor de Raad om haar wettigheidscontrole uit te oefenen”*. Verder is het volgens verzoeker *“extreem belangrijk”* om na te gaan wat momenteel de houding is van de Tsjetsjeense autoriteiten ten aanzien van de salafisten; volgens hem is de evolutie ervan sinds 2005 op zich al voldoende om een gegronde vrees voor vervolging te kunnen doen gelden.

Hij wijst erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij een aanhanger is van het salafisme en dat de commissaris-generaal niet het minste document bijbrengt aangaande de situatie van salafisten in Tsjetsjenië.

Aangaande zijn terugkeer naar Tsjetsjenië na zijn asielaanvraag in Oostenrijk, wijst verzoeker op de afwezigheid in het administratief dossier van een formulier *“terugname”*, waardoor het volgens hem *“materieel gezien niet mogelijk (is) voor de Raad om haar wettigheidscontrole uit te oefenen”*.

Verder is verzoeker van mening dat, zelfs indien hij dan naar Tsjetsjenië is teruggekeerd, dit niet betekent dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben; hij stelt dat er niet werd verduidelijkt of deze terugkeer op een legale manier gebeurde, noch of de Tsjetsjeense of Federaal Russische autoriteiten er weet van hadden. Hij stelt nog dat hij *“formeel gecontesteerd”* heeft dat hij dergelijke verklaringen heeft afgelegd in 2009 en stelt dat hij op het Commissariaat-generaal heeft uitgelegd waarom hij niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië.

Verzoeker is van oordeel dat zijn verblijf in Oekraïne *“in totale contradictie (is) met andere informatie voorgelegd door het CGVS”*, aangezien daaruit volgens hem blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in de Russische Federatie en dat het dus mogelijk is om het even welk document te bemachtigen tegen betaling.

Verzoeker stelt dat hij duidelijk uitlegde dat hij beroep deed op zijn broer, terwijl hij zelf in Oekraïne was; hij acht het *“extreem waarschijnlijk dat de broer van verzoeker smeergeld betaald heeft om het duplicata van de geboorteakte te bemachtigen”*. Volgens verzoeker heeft het feit dat hij ten onrechte verklaarde nog in Oekraïne te zijn toen het document werd afgeleverd *“nochtans geen enkel gevolg met betrekking tot de credibiliteit van het vertoog van de verzoeker”*.

Aangaande zijn verklaringen omtrent Khreshchatyk, wijst verzoeker op *“de absurditeit van de redenering”* van de commissaris-generaal; volgens hem getuigt zijn simpele vermelding van de voornaamste straat te Kiev dat hij werkelijk in Kiev verbleven heeft.

Zijn foutieve verklaringen omtrent de afstand, wijst verzoeker aan *“een simpele verkeerde appreciatie van de afstanden door de verzoeker”*.

Betreffende zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn moeder, wijst verzoeker op *“het gebrek aan relevantie en pertinentie van deze vraag”*; verder herhaalt hij *“dat hij niet wist om welke reden hij dergelijke verklaring heeft afgelegd”*.

Met betrekking tot de opmerkingen in de bestreden beslissing aangaande zijn passeren van verschillende controleposten, legt verzoeker uit dat hij *“bang was om zich te verplaatsen maar dat hij niet lang op dezelfde plek kon verblijven”*. Hij herhaalt dat hij een *“badge”* had waarmee hij de controles kon passeren en dat hij smeergeld moest betalen.

Wat betreft zijn uitleg dat zijn broer documenten bekam van de autoriteiten, wijst verzoeker opnieuw naar informatie voorgelegd door de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in de Russische Federatie en dat het dus mogelijk is om het even welk document te bemachtigen tegen betaling. Hij stelt dat hij door middel van zijn broer en kennissen in Tsjetsjenië en mits betaling van smeergeld, een nieuw intern paspoort kon bemachtigen terwijl hij zelf niet in Tsjetsjenië was.

Verzoeker wijst ook op *“het gebrek aan iedere zoektocht ondernomen door het CGVS ten einde om na te gaan of de verklaringen van de verzoeker met betrekking tot zijn twee neven, strijders aan de zijde van de Tsjetsjeense strijders, overeenkomen met de werkelijkheid”*.

Verder merkt verzoeker op dat de gebeurtenissen zich afspeelden in het jaar 2001 en niet in 2002 zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt. Hij verwijst naar artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en besluit dat hij *“op geen enkele manier geconfronteerd werd door de agent van het CGVS, met betrekking tot deze zogenaamde contradictie tussen haar verklaringen voor het CGVS en de aangenomen positie door het CGVS met betrekking tot deze vraag in de bestreden beslissing”*.

Dienaangaande verwijst verzoeker nogmaals naar de UNHCR-proceduregids waaruit volgens hem blijkt dat de commissaris-generaal *“onderzoekingen had moeten voeren”* over verzoekers neven.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een beoordeling van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch geen reden opgeeft waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet wordt geweigerd. Hij verwijst nogmaals naar de Cedoca-informatie en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat hij en zijn familie een risico lopen op foltering, psychologische druk en/of van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat er in de bestreden beslissing een gebrek is aan een geldige en adequate motivering.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de bestreden beslissing *“nietig te verklaren”*.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *“nietig te verklaren”* en hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad benadrukt verder dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker bij zijn twee asielaanvragen in Oostenrijk geen melding maakte van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn religieuze overtuiging:

“Echter, voor het CGVS stelt u dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst nu zou gezocht worden door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw geloofsovertuiging (CGVS, p. 12).

Gezien deze door uzelf verklaarde relevantie van uw geloofsovertuiging voor uw asielrelaas, is het uiterst merkwaardig dat u heeft nagelaten dit te melden tijdens uw asielaanvragen in Oostenrijk. Aangezien een asielzoeker door het indienen van een asielaanvraag de bescherming vraagt van een derde land, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle beschikbare informatie geeft over zijn problemen.

Bijgevolg doet dit nalaten tijdens uw asielaanvraag in Oostenrijk reeds afbreuk aan de aannemelijk van uw asielrelaas.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker dienaangaande *“op het gebrek, in het administratief dossier, van enig document met betrekking tot de asielprocedures van de verzoeker nabij de Oostenrijkse autoriteiten”,* waardoor het volgens hem *“materieel gezien niet mogelijk (is) voor de Raad om haar wettigheidscontrole uit te oefenen”.*

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de afwezigheid van vermelding door verzoeker bij de Oostenrijkse overheden gezocht te worden omwille van zijn geloofsovertuiging, gebaseerd zijn op de eigen verklaringen van verzoeker ten aanzien van de Belgische asielinstanties, waarvan de verhoorverslagen toegevoegd zijn aan het administratief dossier.

Uit de verklaringen van verzoeker op 12 april 2012 op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij in niet mis te verstane bewoordingen te kennen gaf dat hij dit aspect van de op heden door hem naar voren gebrachte vrees nooit eerder had aangekaart ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties.

Gevraagd of verzoeker bij zijn asielaanvraag in Oostenrijk dezelfde problemen aanhaalde als in België, antwoordde hij (zie het gehoorverslag, p. 8): *“Gedeeltelijk dezelfde. Ik heb er **geen** commentaar gegeven en in verband met mijn religieuze overtuigingen”.*

Dit antwoord is duidelijk.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Dat verzoeker zelf verklaarde dat hij tegenover de Oostenrijkse autoriteiten geen melding maakte van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn religieuze overtuiging, ondermijnt derhalve de geloofwaardigheid van latere verklaringen die verzoeker dienaangaande aflegde.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in zijn land van herkomst de laatste jaren sterk geëvolueerd is en betreurt dat de commissaris-generaal geen enkel rapport noch document bijbracht waaruit blijkt wat de actuele situatie van salafisten is, wijst de Raad erop dat, gelet op de vaststelling omtrent de afwezigheid van vermelding in Oostenrijk van zijn religieuze problemen, geen geloof kan worden gehecht aan dit alhier opgegeven asielmotief.

De opmerkingen omtrent een eventuele evolutie omtrent de salafisten zijn derhalve niet dienstig.

De commissaris-generaal stelde tevens tegenstrijdigheden vast met betrekking tot het moment waarop verzoeker voor het laatst in de Russische Federatie was:

“Meer bepaald stelt u tijdens uw tweede asielaanvraag meermaals dat u sinds uw vertrek uit uw land in 2005 niet meer bent teruggekeerd naar de Russische Federatie (CGVS, p. 8).

Echter, in het terugnameverzoek dat werd afgenomen in het kader van uw eerste asielaanvraag, verklaart u eind 2009 twee weken in Tsjetsjenië te hebben verbleven en van Grozny naar België te zijn gereisd (terugnameverzoek eerste asielaanvraag, punt 13 & 15).

Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen ontkent u te zijn teruggekeerd (CGVS 24 & 25).

Deze verklaring vermag echter geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren.

Immers, u heeft het betreffende terugnameverzoek voor akkoord ondertekend. Bovendien wordt in dit terugnameverzoek vermeld dat u in die periode zowel in Grozny als in uw dorp heeft verbleven, evenals werd er gedetailleerd uitgelegd op welke manier u voor uw eerste asielaanvraag van Grozny naar België bent gereisd (terugnameverzoek eerste asielaanvraag punt 13 & 15).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring volgens dewelke u sinds 2005 niet meer in uw land heeft verbleven. Dit impliceert dat u na uw eerste asielaanvraag in Oostenrijk nog bent teruggekeerd naar de Russische Federatie.

Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de ernst van de door u verklaarde vrees.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op de afwezigheid van het formulier “terugname” in het administratief dossier, waardoor het volgens hem “materieel gezien niet mogelijk (is) voor de Raad om haar wettigheidscontrole uit te oefenen”. Verder is verzoeker van mening dat, zelfs indien hij naar Tsjetsjenië was teruggekeerd, dit niet betekent dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben; hij stelt dat er geenszins werd verduidelijkt of deze terugkeer op een legale manier gebeurde, noch of de Tsjetsjeense of Federaal Russische autoriteiten er weet van hadden.

Hij merkt nog op dat hij op het Commissariaat-generaal “formeel gecontesteerd” heeft dat hij dergelijke verklaringen heeft afgelegd in 2009 en dat hij heeft uitgelegd waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het formulier houdende de overnameaanvraag inzake verzoekers eerste asielaanvraag, wel degelijk vervat is in het administratief dossier.

Het stond de advocaat van verzoeker vrij om, indien gewenst, de nodige kopieën met betrekking tot verzoekers eerste asielaanvraag op te vragen door zich eenvoudigweg te richten tot de Dienst Advocaten van het Commissariaat-generaal, hetgeen echter niet gebeurd is. Daarenboven gaat verzoeker er aan voorbij dat advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden het dossier van een asielzoeker, conform artikel 32 van de Grondwet, steeds mogen komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij geen gebruik kon maken van zijn inzagerecht. In zoverre verzoeker dan ook zou bedoelen dat hij geen volledige kennis van zijn dossier zou hebben gehad, mist deze grief feitelijke grondslag.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij “formeel gecontesteerd” heeft dat hij dergelijke verklaringen heeft afgelegd in 2009, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn overnameverzoek ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Verzoeker kan dan ook niet weerleggen dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent een terugkeer naar Tsjetsjenië, noch weerlegt hij het hieruit voortvloeiende vermoeden dat hij na zijn eerste asielaanvraag in Oostenrijk, nog is teruggekeerd naar de Russische Federatie, temeer gezien verzoeker in het kader van diens overnameverzoek verklaarde dat hij in die periode zowel in Grozny als in zijn dorp verbleven had en hij bovendien een gedetailleerde uitleg gaf over de wijze waarop hij nadien van Grozny naar België was gereisd.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovenstaande vaststelling keert zich dan ook tegen verzoekers geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal merkte verder nog op dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn verblijfplaats in Oekraïne niet overeenkomen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt:

“U verklaart namelijk dat u er aan de rand van Kiev, op zo’n 40 minuten rijden van de stad, bij een vriend verbleef (CGVS, p. 9). Ook stelt u dat het niet ver was van Khreskchatyk, een centraal plein in Kiev (CGVS, p. 9).

Echter, uit onze informatie blijkt dat Khreskchatyk zich midden in het centrum van Kiev bevindt. Bovenstaande vaststelling doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in Oekraïne in 2011.

Bevestiging van dit gebrek aan geloofwaardigheid wordt gevonden in de vaststelling dat u stelt dat uw broer uw geboorteakte bij de daartoe bevoegde dienst heeft afgehaald op het moment dat u in Oekraïne verbleef (CGVS, p. 10). Echter, de kopie van het duplicaat van uw geboorteakte die u heeft neergelegd en die uw broer zou hebben afgehaald, dateert van 26 december 2011 (document 6). Dit is na uw tweede asielaanvraag in België op 26 september 2011.

Het door u neergelegde treinticket kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Immers, het treinticket is geldig voor het traject Kiev-Uzjgorod, doch er staat geen naam op het ticket (document 3). Bijgevolg kunt u niet aantonen dat u met dit treinticket heeft gereisd.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u verklaarde verblijf in Oekraïne, vlak voor uw tweede asielaanvraag in België, waardoor uw geloofwaardigheid en algehele oprechtheid verder wordt ondermijnd."

In zijn verzoekschrift is verzoeker van oordeel dat dit "in totale contradictie (is) met andere informatie voorgelegd door het CGVS", aangezien daaruit volgens hem blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in de Russische Federatie en dat het dus mogelijk is om het even welk document te bemachtigen tegen betaling; hij acht het "extreem waarschijnlijk dat de broer van verzoeker smeergeld betaald heeft om het duplicata van de geboorteakte te bemachtigen".

De Raad stelt vast dat deze blote beweringen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker zich, al dan niet in eigen persoon, tweemaal tot de door hem gevreesde autoriteiten heeft gewend, louter met het oog op het bekomen van enkele, al dan niet authentieke, documenten die hij in de toekomst nog nodig zou hebben bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

De uitleg in het verzoekschrift dat het feit dat verzoeker ten onrechte verklaarde nog in Oekraïne was toen het document werd afgeleverd "nochtans geen enkel gevolg (heeft) met betrekking tot de credibiliteit van het vertoog van de verzoeker", wordt niet aanvaard. Dat verzoeker verklaarde dat zijn broer de geboorteakte heeft afgehaald op het moment dat hij in Oekraïne verbleef, wat tegenstrijdig is met de vaststelling dat het document dateert van 26 december 2011, zijnde na verzoekers tweede asielaanvraag in België, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift aangaande zijn verklaringen omtrent Khreskchatyk op "de absurditeit van de redenering" van de commissaris-generaal; volgens hem getuigt de opgave door hem van de naam van de voornaamste straat te Kiev dat hij werkelijk in Kiev verbleven heeft. Zijn foutieve verklaringen omtrent de afstand, wijt verzoeker aan "een simpele verkeerde appreciatie van de afstanden door de verzoeker".

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hier beperkt tot het minimaliseren en vergoelijken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, wat geenszins een dienstig verweer uitmaakt.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die vaststelt dat het feit dat verzoeker verklaarde dat hij op zo'n 40 minuten van Kiev verbleef, niet ver van Khreskchatyk, een centraal plein in Kiev, strijdig is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Khreskchatyk zich midden in het centrum van Kiev bevindt.

Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal merkte nog het volgende op:

"Ook is het opmerkelijk dat u tijdens uw eerste asielaanvraag stelt dat uw moeder in 2008 is overleden (terugnameverzoek eerste asielaanvraag, punt 9), terwijl u tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart dat uw moeder nog in leven is (verklaring DVZ tweede asielaanvraag, punt 12 & CGVS, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bevestigt u uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag.

Gevraagd naar de reden van deze onwaarheid, haalt u aan dat u niet weet waarom u dit heeft verteld (CGVS, p. 25).

Bijgevolg heeft u geen afdoende reden gegeven voor het vertellen van deze onwaarheid. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u de asielinstanties probeerde te misleiden."

In zijn verzoekschrift roept verzoeker dienaangaande "het gebrek aan relevantie en pertinentie van deze vraag" in; verder herhaalt hij "dat hij niet wist om welke reden hij dergelijke verklaring heeft afgelegd".

De Raad wijst er op dat, hoewel de betreffende vaststelling inderdaad geen betrekking heeft op de onmiddellijke kern van verzoekers asielrelaas, de vastgestelde frappante incoherentie wel bijdraagt tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter

ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt; de asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364), quod non in casu.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming was met de door hem verklaarde vrees jegens de autoriteiten van zijn land van herkomst:

“Zo is het zeer opmerkelijk dat u - die, uit vrees opnieuw te worden gearresteerd, sinds 2000 ondergedoken leefde op verschillende plaatsen (CGVS, p. 12 & 15) - veelvuldig controleposten bent gepasseerd. Immers, ook door controleposten te passeren met een gekochte toegangkaart (CGVS, p. 12 & 18), loopt u er het risico om ontdekt en gearresteerd te worden.”

In zijn verzoekschrift legt hij uit dat hij wel *“bang was om zich te verplaatsen maar dat hij niet lang op dezelfde plek kon verblijven”*; hij voegt er aan toe dat hij wel een “badge” had waarmee hij de controles kon passeren en dat hij ook smeergeld moest betalen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. De motivering in de bestreden beslissing blijft overeind en de Raad neemt deze over.

De commissaris-generaal merkte nog het volgende op met betrekking tot de moord op verzoekers neven:

“Bovendien moet worden vastgesteld dat u uw verklaring volgens dewelke de moord op uw twee neven, R.S. en V.I., in 2002 relevant is voor uw asielaanvraag omdat jullie vaak contact met elkaar hadden (CGVS, p. 16), niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Er moet namelijk worden opgemerkt dat u zelf stelt niet te weten waarom ze zijn gedood en dat u louter meent dat één van de twee neven is vermoord omwille van zijn religieuze overtuiging (CGVS, p. 16). Ook weet u niet door wie ze zijn gedood (CGVS, p. 16). U weet enkel dat ze in uniform en gemaskerd waren (CGVS, p. 16). Daarenboven moet worden opgemerkt dat hun dood reeds dateert van 2002.”

In zijn verzoekschrift roept verzoeker dienaangaande in *“het gebrek aan iedere zoektocht ondernomen door het CGVS ten einde om na te gaan of de verklaringen van de verzoeker met betrekking tot zijn twee neven, strijders aan de zijde van de Tsjetsjeense strijders, overeenkomen met de werkelijkheid”*. Verder verbetert hij dat de gebeurtenissen zich afspeelden in het jaar 2001 en niet in 2002 zoals de bestreden beslissing stelt.

Verzoeker verwijst naar artikel 17, §2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en merkt opdat hij *“op geen enkele manier geconfronteerd werd door de agent van het CGVS, met betrekking tot deze zogenaamde contradictie tussen haar verklaringen voor het CGVS en de aangenomen positie door het CGVS met betrekking tot deze vraag in de bestreden beslissing”*. Dienaangaande verwijst verzoeker nogmaals naar de UNHCR-proceduregids waaruit volgens hem blijkt dat de commissaris-generaal *“onderzoekingen had moeten voeren”* naar de neven.

Waar verzoeker laat gelden dat volgens hem de commissaris-generaal onderzoek had moeten voeren naar de moord op de twee neven, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker zelf. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Daargelaten de vraag of artikel 17, §2, van het voormelde koninklijk besluit nog van toepassing is na de opheffing van de artikelen 63/2 en 63/3 van vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit de lezing van het artikel blijkt dat de commissaris-generaal niet verplicht is over te gaan tot dergelijke confrontatie. Een beslissing van de commissaris-generaal kan gebaseerd zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd; geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet confronteren met dergelijke informatie (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052, X).

Verzoekers opmerking over het feit dat de gebeurtenissen zich afspeelden in het jaar 2001 en niet in 2002, doen geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing, temeer gezien uit deze opmerking volgt dat de moord op de twee neven nog langer geleden plaatsvond.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de moord op zijn twee neven relevant is voor zijn asielaanvraag, gelet op verzoekers onwetendheid dienaangaande en het feit dat de moord reeds ongeveer 10 jaar geleden plaatsvond.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat de commissaris-generaal zijn identiteit niet in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het feit dat iemands identiteit niet betwist wordt, niet betekent dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade aannemelijk werd gemaakt.

Wat betreft de opmerking van verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de informatie vervat in het Cedoca-rapport, alsook waar verzoeker de "*gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten*" en het "*gebrek aan het in overweging nemen van de CEDOCA-documenten*" door de commissaris-generaal hekelt, antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal blijkbaar wél degelijk rekening heeft gehouden met de analyse van de beschikbare informatie over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

De Raad benadrukt evenwel dat de loutere verwijzing van verzoeker naar bepaalde praktijken in zijn land van herkomst echter geenszins volstaat om van hem de status van vluchteling te erkennen; verzoeker dient de individualisering van zijn vrees aan te tonen, waarin hij faalde gelet op bovenstaande vaststellingen.

De bewering in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal "*geen enkele precieze verwijzing*" doet naar de "*de pertinente bronnen*" die gebruikt werden, mist feitelijke grondslag gezien de betreffende informatie zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt en verzoeker de kans had deze informatie in te kijken.

De opmerking in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal niet aantoont welke "*informatie-elementen*" op verzoeker van toepassing zouden zijn, toont evenmin aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal er verkeerde conclusies uit heeft getrokken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meerdere malen verwijst naar en citeert uit de Cedoca-informatie over Tsjetsjenië, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier –gelet op de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot theoretische uiteenzettingen, het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het vergoelijken van de hem ten laste gelegde onaannemelijkheden.

Dit maakt geen dienstig verweer uit en doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een beoordeling van zijn aanvraag in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch geen motivatie uitwerkt op grond waarvan hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van voormelde wet wordt geweigerd. Hij verwijst nogmaals naar de Cedoca-informatie en laat gelden dat hieruit duidelijk blijkt dat hij een risico loopt op foltering, psychologische druk en/of van onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst erop dat, voor zover verzoeker zich beroept op zijn asielmotieven bij zijn vraag naar subsidiaire bescherming, het duidelijk is dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een ongeloofwaardig relaas kan dan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 12 mei 2012 op het Commissariaat-generaal afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is in zijn van zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *"manifeste appreciatiefout"* worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE